

Zeeuwse duinvaaggronden

(door Henk Vroon, Alterra)

De duinvaaggronden zijn kenmerkende bodems van Zeeland. Deze door de wind gevormde, karakteristieke, relatief jonge bodems komen voornamelijk voor in de duinen langs de Zeeuwse kustlijn.

Ze bieden de mens een natuurlijke bescherming tegen het wassende zeewater en hebben een belangrijke functie voor natuur en toerisme. Door de geaccidenteerdheid van het terrein, de vaak zeer diepe grondwaterstanden en de gevoeligheid voor het verstuiven zijn zij nauwelijks geschikt voor de land- en tuinbouw.

Hierdoor hebben de meeste gronden dan ook hun natuurfunctie behouden. De natuurlijke begroeiing varieert van relatief dichte eiken- en dennenbossen tot vrijwel vegetatieloos. De vegetatie is vooral in het gebied dat direct grenst aan de zee erg

schaars. Om te voorkomen dat de wind te veel vat krijgt op dit landschap heeft men de niet begroeide duinarealen ingeplant met helmgras.

De duinvaaggronden zijn herkenbaar aan hun grijsbruine kleur en hebben een niet of nauwelijks van de ondergrond onderscheidende bovengrond. Verder zijn deze gronden leemarm en mineralogisch zeer arm van samenstelling. Het kalkgehalte in deze gronden varieert van kalkrijk tot kalkloos. De kalkrijke duinvaaggronden komen vooral voor in de duinen die direct grenzen aan de zeezijde. In het achterland zijn deze gronden grotendeels ontkalkt en kan op sommige plaatsen zelfs enige bodemvorming worden waargenomen (podzol).

